

JOVES: LA SOCIETAT ELS HA FET I NO ELS VOL

Els comentaris de carrer no són gens favorables als joves de catorze a divuit anys. Tota mena d'improperis s'escolten a dreta i esquerra. La culpa, dels cabells, del vestit, de les begudes, de les diversions. I aquesta societat crítica, moralista i paternalista no pensa que aquesta joventut l'ha feta ella. L'ha parida, l'ha manipulada, l'ha enganyada i l'ha explotada. Un gran avantatge és el poder de auto-educació que té tota persona, si bé en alguns moments aquest poder ha estat destruït per la forta màquina egoïsta de la societat. Degut al poder auto-determinant, avui dia tenim un sector jove sà, inquiet i humà. I aquest sector que no pot ésser criticat, tal vegada, per les seves maneres externes, és ex-comunicat per llurs idees socials, polítiques, culturals, i religioses.

Si analitzéssim les maneres dels joves

veuríem el que fa la societat. El jove és criticat pels cabells llargs i pentinats estrofolaris. La societat ha muntat una cadena de perruqueries, econòmicament productives, inspirant noves modes, nous estils i promocionant els cabells llargs i àdhuc aparentment despentinats.

Es criticat per la forma de vestir. Quantes botigues no han fet sanejats negocis amb la venda de pantalons descolorits, clapejats i peces de roba mal forjades!

Es critica els seus costums i l'afecció al beure, i cada dia surten noves begudes, nous licors i s'obren més locals on els joves poden trobar-les, al mateix temps que fortes organitzacions econòmiques fan afeccionar-los a les drogues.

Se'ls critica per la seva manera oberta de comportar-se, nois i noies, a l'aire lliure, i la societat els proporciona locals

tancats, sales de ball, discoteques amb poca llum i d'altres preparats perquè ells i elles es trobin immersos en un ambient adient, força a prop del llibertinatge àdhuc directa o indirectament se'ls incita. I encara hi ha qui demana i exigeix. I per acabar-ho d'espatllar quan arriben als catorze anys no sempre troben escola on se'ls entengui, se'ls orienti i se'ls formi d'acord amb llurs necessitats, ni amb les necessitats que la societat ha creat per a ells.

Per altra banda els joves volen ésser escoltats i se'ls nega el dret a parlar; volen dialogar i se'ls nega la capacitat de pensar; volen col·laborar i se'ls té per incapaços i inútils. I tot seguit la gran heretgia socio-pedagògica: **el jove no té dret a equivocar-se. I el millor adreçador és el càstig.** Incongruències del nostre temps...

Joan Sala i Vila

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, SI

La democràcia no consisteix en anar a votar cada quatre o cinc anys a uns candidats. La democràcia és la participació constant i organitzada del poble en la resolució dels seus propis problemes, fins l'assoliment per part del poble dels poders econòmics i polítics. La **SOBIRANIA** del poble és la base de tota democràcia. Si analitzem l'actual situació política i prenem com a base la definició que hem donat abans, ens adonarem que el poble català no és sobirà.

PER QUE? La participació dins els òrgans de decisió, discussió, i elaboració és mínima i sols una part del poble en pren part. Les decisions les prenen uns comitès executius d'uns partits que en elloc de potenciar la participació dels ciutadans s'excusen dient que no estan prou preparats. Potser sí que ténen raó, però nosaltres, totes les altres persones, hem de començar a demostrar el contrari

NO ENS SOLVENTARAN LA MANCA DE COSES PEL SOL FET D'ANAR A VOTAR I A REAFIRMAR-LOS CADA QUATRE ANYS SENSE MOURE'NS DE CASA

Disposem d'un nou sistema que hi ha qui diu democràtic, modestament creiem que no ho és pas del tot, però sí que al menys tenim una mica més de possibilitats d'avançar més per a conquerir més engrunes d'aquest democràcia tan feble que tenim.

En tota societat democràtica sempre hi trobem un elevat tant per cent de gent

que no vol militar dins de cap partit polític i els militants d'aquests es converteixen en una minoria polititzada a nivell de poble i estat i podem dir que els partits no esgoten la capacitat ni la representativitat de la lluita del poble.

De fet els partits, per definició pròpia, han de lluitar per l'assoliment del poder governatiu. Això, a l'home mig, a l'home de carrer, li sembla que no és pas per a ell, sino per als dirigents dels partits.

Quan més avancem a la consolidació d'aquest nou règim va debilitant-se cada vegada més els moviments populars i de base; els seus militants actius no prosperen; això vol dir quelcom?

1er. Que els programes són elaborats per minories

2on que es repeteix aquella frase tan coneguda de **«TOT PEL POBLE PERO SENSE EL POBLE?»**

O és que els ciutadans estem tan cansats que no volem participar o bé que les actuals organitzacions polítiques no mereixen prou la nostra confiança?

El que és ben cert i innegable és que els catalans tenim una capacitat d'autoorganització incomparable, com ho proven tota la gama d'entitats que tenim: Centres Excursionistes, Centres d'Esplai, Corals, Associacions de Veïns, Ateneus, Casals de Cultura, Moviments Ecologistes, Assemblees Populares.

Però avui malauradament la majoria d'aquestes es troben en crisi i tenen una tendència a aigualir-se i hom diu que estem en perill d'èstroncar la nostra ca-

pacitat autoorganitzativa.

El sistema polític que es vol consolidar no parteix de la nostra identitat nacional. Els partits no donen una importància vital a les organitzacions abans esmentades, quan haurien de tenir en compte que mercès a la trajectòria d'aquestes hem estat capaços de suportar atacs impecables de forces i senyors de fora de dins.

Estem plenament convençuts que aquests procediments no són efectius encara que amb el que evidentment estem d'acord és amb que les reivindicacions populars han d'arribar als partits governamentals ja que són ells qui les hauran de concedir. Evidentment però, mai de **dalt a baix** sempre de **baix a dalt**

El poble ha d'ésser crític, denunciatiu, reivindicatiu, davant el poder polític i davant els governants perquè aquests han cercat el seu vot mitjançant un programa que si és democràtic de debò, ha de voler i acceptar un control per part dels electors. Això sols serà possible si disposem d'un mitjà organitzat per a vigilar totes les activitats dels governants perquè no puguin mai actuar al seu aire, a l'aire d'uns pocs sobre l'esquena dels molts, i és per això que ens cal un organisme com és l'Assemblea de Catalunya en procés de transformació.

Santi Santamaria
Delegació Baix Montseny
Sant Celoni